

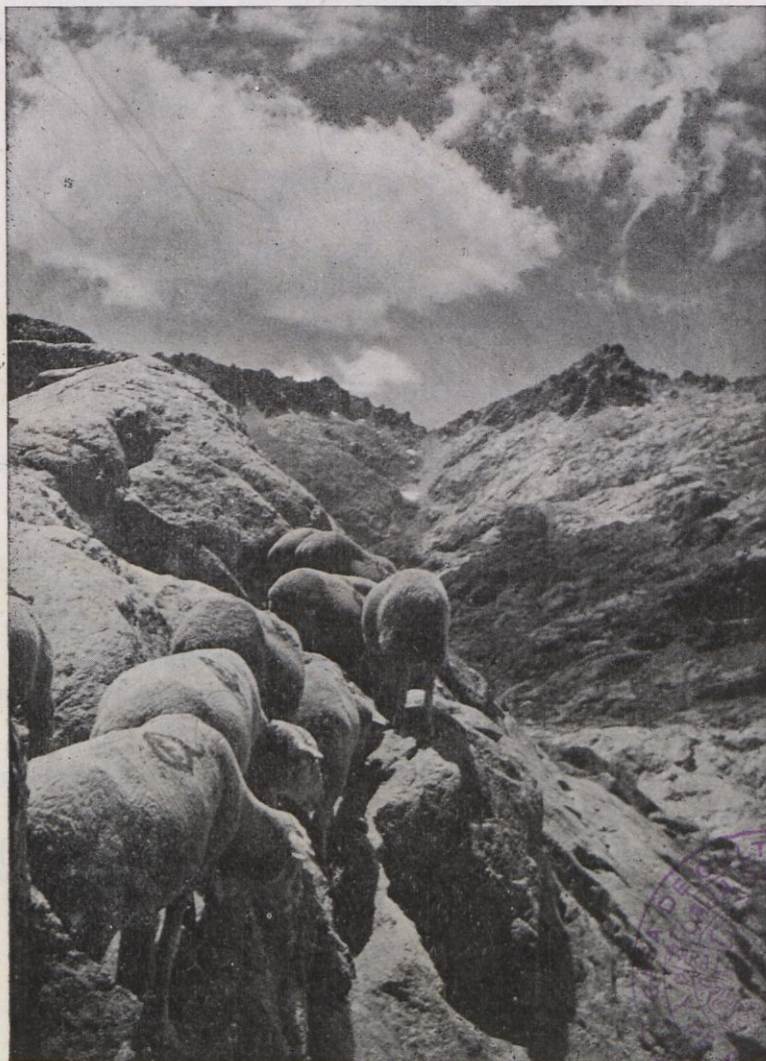
Colla Excursionista Cassanenca

de la U. D. Cassà

CIRCULAR PER ALS SOCIS

Núm. 3

Maig del 1964

A tot el públic cassanenc y foraster

BAR SALVI

ofereix els seus serveis

Especialitat en Tapes variades - Cafè - Licors

Gral. Sanjurjo, 18

Cassà de la Selva

Excursions en projecte:

31 de Maig
Aplec de Girona

7 de Juny
Aplec de Calella

5 de Juliol
Aplec de Banyoles

Fem avinent que el XVè Aplec
del Matagalls tindrà lloc els
dies 11 i 12 de Juliol.

Festa Major

Per a nens y homes:
Pantalons, corbates i camises

Terylene, Tergal, Poliortal, Enkalene,
Cotolene, Ethernit...

o sigui, el millor del millor

Casa
TOLOSA

EDITORIAL

Conferències: 26 de Febrer. Josep Cargol ens va donar una conferència amb diapositives sobre Sant Pere de Roda i La Vall d'Aran.

8 d'Abril. Conferència amb diapositives a càrrec del Dr. Bohigas sobre el Pallars Sobirà.

18 d'Abril. Organitzat amb la col·laboració de l'A. E. Pedraforca va tenir lloc una vetllada amb projecció de diapositives de muntanya. Els comentaris van anar a càrrec de Carles Macià, el qual ens va fer obsequi, per a la Biblioteca, del seu llibre «La nostra terra de cada dia» guanyador, enguany, del premi «Víctor Català» de narracions.

Donem les gràcies a tots els qui han fet possible aquests actes.

Material: *S'han comprat, i estan a disposició dels socis, dues tendes de 4 places amb «terra» i doble sostre. Adreceu-vos a l'Enric Arderiu.*

Biblioteca: *Per a ús a les classes de Gramàtica Catalana s'ha adquirit el Diccionari Pul·las.*

Noves quotes per a sol·licitar llibres:

Socis: 2 pessetes per llibre. No socis: 4 pessetes.

Hem rebut llibres de la Srta. Carme de Trinchèria i del Dr. Pompeu Pascual, la llista dels quals publicarem oportunament.

«Vida de Societat»:

El dia 1 de Març, a Sant Cebrià dels Alls, tingué lloc el nomenament dels Reis de la Colla 1964. N'Enric Arderiu i Na M.ª Rosa Bosch foren els elegits.

LA JUNTA

L' ARGENTERIA

SI un dia aneu vers la Vall d'Aran, vorejant el Noguera Pallaresa i deixant a l'oest la serra de Lleres, us trobareu encaixonats per la banda de l'est per estribacions encinglerades de la serra de Boumort, com si talment anés a acabar-se el camí de sortida entre espadats cantelluts i roques entrebancadores en la cursa del riu. És el Pas de Callagats, on cal vigilar la riba i parar-se per a contemplar el que ja assenyala el rètol plaçat entre els còdols: L' ARGENTERIA.

Val la pena de baixar del cotxe, perquè ran mateix de la carretera, és interessantíssim contemplar l'obra d'orfebreria que la Naturalesa ha teixit a través de centenars o de milers d'anys. El Noguera Pallaresa ha anat grantant la base de la muntanya amb el fregadís continuat de l'aigua i pedres que arrossega, esmolant-la, i deixant senyal de pregones baumes. Sobre d'aquest inici de coves i formant visera, l'aigua que s'escola del vessant, hi goteja sens parar, de faisó manyaga. Amb els anys s'han format una mena d'estalactites exteriors d'aspecte completament diferent a les conegudes fins ara. Vénen a ésser com uns clovells més o menys caragolats, com una mena de ventre de calamars. Aquestes superfícies corbes, de forma variada, tenen una tonalitat indefnida, entre ocre i coure. Aquets clovells no són, doncs, estalactites, sinó tosques que han anat cobrint herbes i mates petites que formaven penjarelles, engrapades de mica en mica i, solidificant-se amb ornamentació de capriciosos relleus, d'art barroc.

Seguidament, o sigui en plena continuïtat decantant a la dreta, s'opera el canvi més inversemblant als ulls d'un profà en matèria geològica: faixes d'estrats es decanten a l'alçària d'uns tres metres del llit del riu amb una inclinació d'uns 30.º, però de cop, es dobleguen prenent sobtadament la forma vertical fins a la riba.

Trobo ben escaient el nom que han donat d'Argenteria en aquest bell indret, que deixant-nos endur per la fantasia hi ha una raó de contrast que fa més interessant destriar-ne els dos aspectes: el delicat treball de relleus, i la senseció que us dóna la sobtada inclinació dels estrats, com de ferros paral·lels gruixuts, que violentament haguessin estat tombats per l'acció gegantina en la fornal del déu Vulcà.

Amb certa recança m'allunyo d'aquesta contrada en què l'obra d'orfebreria semblant al barroc i xurrigueresc i en el treball de forja suara esmentat, ens ha obsequiat la Naturalesa. No us ho deixeu perdre.

M. Tolosà Surroca

Història i Tradicions

«Ai dels pobles que s'obliden de les necessàries introspeccions i no s'aturen en les grans recolzades històriques per palpar-se el cos, escoltar-se l'ànima i mesurar l'encert o l'errada en la feina feta!»

(JAUME VICENS I VIVES)

LA INSTITUCIÓ COMTAL CATALANA

DESPRÉS de la invasió sarraïna de principis del segle VIII, vingué l'ocupació del territori peninsular pels deixebles de Mahoma, ja que la monarquia visigòtica era tan feble que no pogué aguantar el cop, malgrat no ésser massa fort. Només uns petits indrets en les comarques muntanyenques del Nord restaren lliures.

Els reis francs, volent assegurar-se la defensa de llurs terres, reforçaren les fronteres amb les «Marques», províncies de «xoc» que voltaven tot l'Imperi.

Veus ací l'origen de Catalunya com a unitat institucional. La «Marca Hispànica», composta de vuit comtats —entre ells: Barcelona, Girona, Urgell, Besalú— va sentir a l'instant la influència del comtat barceloní: es començava a manifestar Barcelona com a «cap i casal de Catalunya».

La mateixa organització feudal rebuda de França afavorí el comte de Barcelona, perquè els demés comtes catalans es feren vassalls d'ell, que era marquès de Catalunya, així és: governador de tota la Marca per encàrrec de l'Emperador franc.

Quan a l'any 877 el rei Carles el Calb permet que el càrrec de comte sigui hereditari, es dona el primer pas cap a la independència: el comte de Barcelona Jofre el Pilós pot donar al seu successor aquella excel·lència moral, aquell domini lleuger del seu comtat sobre les terres catalanes lliures d'alarbs. Uns anys després, aprofitant la fragmentació de l'Imperi franc, es trenquen per sempre els lligams que unien Catalunya i França.

Vers al 1068, Ramon Berenguer el Vell dona les primeres lleis catalanes escrites: els «Usatges», acte de sobirania que deixa ben clara la completa independència catalana. Catalunya es converteix en una monarquia, que té el sobirà en el Comte de Barcelona. L'única diferència amb els altres regnes peninsulars és en els noms: Comtat, Regnes. Juridicament, emperò, i políticament no hi ha cap diferència. Tant representa el rei de Navarra com el Comte de Barcelona. Un mot que s'ha deixat per senzilla consuetut no pot restar sobirania ni poder a la institució comtal catalana. No és el nom que dona força a la cosa, sinó la cosa que enforteix el nom.

ENRIC AMETLLER

Una mica de literatura

MOLTES vegades hem sentit a parlar de Mossèn Jacint Verdaguer, més conegut pel familiar Mossèn Cinto, però, ens hem preguntat qui era aquest capellà? Quina vida fou la seva? Quines foren les seves obres més importants?

Ajudat per llibres que he llegit i d'altres que he estudiat miraré de donar a conèixer breument la gran i important obra del sacerdot nascut a Polgueroles, prop de Vic, a l'any 1843, i mort a Vallvidrera en el 1902.

Deixant a part la seva vida, –encara que important, no fou ella la que el portà a dalt de tot de la popularitat– centrarem el tema en la seva important obra literària: la poesia.

Verdaguer no es mereix solament el títol d'escriptor, sinó també el de poeta. Tot i que el seu estil és romàntic, declamatori, grandiloquent, els seus mèrits com a poeta místic de valor espiritual són tan evidents, que forma, junt amb Bécquer i Rosalía de Castro, el triangle més pur de la poesia vuitcentista espanyola.

Mn. Cinto va saber incorporar a la poesia catalana tot el vocabulari, fresc i jove, de la parla popular.

A més de les seves poesies místiques i patriòtiques Mn. Cinto va escriure dos grans poemes, l'èxit dels quals encara perdura. El tema d'aquests dos poemes és completament diferent: l'un oceànic, «L'Atlàntida»; l'altre pirinenc «Canigó».

El tema de L'Atlàntida arrenca de Plató (429 a. c.) passa per Virgili (50 a. c.) i arriba, així, fins a Verdaguer.

Aquesta obra consta de 10 cants (més de 2.500 versos) i canta la llegenda d'un continent que s'alçava entre l'Àfrica, Europa i Amèrica, i que es va enfonsar després de greus cataclismes. Espanya, a la que el poeta canta les seves regions, serà, gràcies a Colom i als Reis Catòlics, l'hereva de les glòries de l'antiga Atlàntida.

El poema Canigó, amb formosíssimes descripcions de la muntanya que dona nom a l'obra, tracta de la llegenda pirinenca sobre el cavaller Gentil que, seduït per la fada Flordeneu, abandona la lluita contra els moros i motiva l'ésser assassinat pel seu oncle, el Comte Wífred, que edifica un monestir a on es tanca fins el fi de la seva vida en expiació del crim.

(Segueix)

Una mica de literatura

(Conclusió)

Els qui al mes de Setembre vàrem anar a la Mare de Déu del Mont vàrem poder observar la magnitud del Canigó (muntanya), i la cambra des d'on Mn. Cinto es va inspirar en escriure el seu poema.

Com a líric Mn. Cinto ens ha deixat els «Idil·lis i Cants Místics» a on la seva inspiració religiosa i mística és a l'altura d'un San Juan de la Cruz o d'una Santa Teresa de Jesús.

Com a èpic i clàssic davant del cristianisme modern se'l pot considerar, segons Mistral, com l'hereu de Milton i Lamartine.

J. S. R.

CAL RECORDAR...

Seguim anotant altres mots d'ús incorrecte:

-Uns pantalons de "pana" (vellut). -L"eje" del carro (l'eix). -Un mal "asunto" (assumpte). -"Llamada" telefònica (avís). -"Llamar" l'atenció (cridar). El "pedido" (encàrrec, comanda). -"Pasillo" (passadís). -El "recibidor" (rebedor). -El "llavero" (clauer). -Ha dit un "chiste" (acudit). -El "chófer" (xofer). -Queda "encharcat" (embassat). -Un bon "retrato" (retrat). -La "cloaca" (claveguera). -Hi va "añadir..." (afegir, sumar). -Quasi no podia "andà" (caminar, moure's). -Això "quita" la gana (treu, priva). És molt "sospechós" (sospitós, suspecte). -Ha estat "rechazat" (rebutjat exclòs, no admès). -"Polvo" (pols). -"Guardapolvo" (guardapols). -"Carrera" de bicicletes (Cursa).

ACCENTUACIÓ.— A més a més de les regles que explicàvem senzilles de recordar, hi ha aquells mots que s'escriuen igual, variant-ne el significat per l'accent, ja sigui agut, o greu. Són 37 i llurs derivats, essent dels més corrents: *Bé* (estar bé), *be* (xaï). -*Bóta* (atuell per a líquits), *bota* (calçat). -*Déu* (divinitat), *deu* (quantitat). -*Més* (adverbi de quantitat), *mes* (tempes). -*Món* (terra, univers), *mon* (cosa meva). -*Dóna* (verb donar), *doña* (persona). -*Nét* (el fill del nostre fill o filla), *net* (sense taques). -*Séc* (plec o arruga a la roba), *sec* (verb seure). -*Ús* (usar), *us* (forma reduïda de vos). -*Té* (verb tenir), *te* (beguda)...

M. T.

PER FI HEM ANAT A ACAMPAR

PLOURA? No plourà? Què vols que plogui, «tu també». Que no has escoltat l'home del temps? Diu que ve una «contraborrasca» fenomenal, no quedarà cap núvol dret. Així parlàvem un dimecres al vespre, l'endemà volíem sortir cap a acampar, i tot el sant dia se l'havia passat plovent. «No podia ser». Després de tantes il·lusions, amb aquelles tendes noves de trinca, per estrenar.

El dia s'aixecà una mica boirós i fred, però no plovia, que era l'essencial. I... amb els estris a l'esquena, motxilles, tendes, flassades, vàrem agafar el carrilet i cap a Girona, i allí el tren d'Olot fins a Sant Feliu de Pallarols. De seguida vàrem esmorzar i després emprenguérem el camí de la Salut. La pujada és forta i tan carregats com anàvem, tots bufàvem de valent. En arribar a dalt l'alleugirement va ser general.

De la Salut a Rupit el camí entre boscos de faig es fa molt agradable i gaudirem d'unes vistes dels Aiats, Cabrera i Puigsacalm inigualables. En arribar a Rupit, i després de gronxar-nos una mica en el pont penjant, vàrem dinar a ran d'un salt d'aigua. I sense reposar gaire emprenguérem el camí de Tavertet; i altra volta les pujades, ja que per arribar-hi havíem de superar un desnivell molt considerable el punt culminant del qual és l'Avenc. Una vegada a dalt caminàrem entre roques impressionants, modelades de manera que algunes semblaven tenir formes humanes o d'animals. Mirar cap a la Salut, d'allà on veníem, ens donava febre, ens semblava impossible haver caminat tant. En arribar a Tavertet el sol s'aclucava darrera una muntanya. Amb el cel ardent, era un paisatge tan violent, de colors tan intensos, que poques vegades hem vist una posta de sol igual.

A Tavertet se'ns reuniren quatre nois que havien pujat en moto, i mentre les noies fèiem de cuineres, els nois varen muntar les tendes. Després de sopar (amb molta gana per cert) ens vàrem seure tots junts al voltant d'una foguera que havíem fet davant les tendes, jugàvem, cantàvem, rèiem. La nit semblava nostra. Però... aviat es va acabar ja que l'endemà hi havia matines i tots estàvem rendits.

El divendres a les sis del matí un parell de «mussols» ja ens varen despertar amb llurs crits, i molt aviat començàvem a baixar cap a Sau. Cami-

(Segueix)

nàvem pel mig dels penya-segats, seguín un corriol que porta fins a l'Hostal de Sau. Els qui no coneixien el país estaven admirats, i els altres també (cal reconeixer-ho) ja que com més se les mira més impressionen aquelles parets incabables de roca tallada a fil, on s'hi veu néixer l'aigua entre la pedra viva. Semblava talment trobar-nos en un paratge de pel·lícula de «cow-boys».

El pantà de Sau, que recull les aigües del Ter, crec que té uns dotze quilòmetres de recorregut, i en el seu fons hi ha quedat submergit l'antic poble de Sant Romà de Sau amb el seu pont romànic. Només sobresurt de les aigües, com una dona curiosa, la punta del campanar.

Després de passejar-nos i trapellejar-ho tot vàrem dinar en un bosc prop de la presa. I al final no ens quedà altre remei que dir «Adéu» a quatre dels amics que per «obligacions ineludibles» calia que fossin a Cassà el dissabte.

Nosaltres, després de caminar una estona vàrem trobar el lloc ideal per a plantar el campament, a ran d'aigua. La vista abraçava tot un seguit de crestes escarpades que arribaven fins al Far. Com que era molt aviat, vàrem muntar les tendes amb tota calma, i la nit va sorprendre'ns altra vegada tot voltant el foc. No hi paraules al món per expressar l'encís, la pau d'aquella nit, només es pot viure i recordar-la.

L'endemà volíem anar a Roda de Ter seguint el riu, i, sense saber el camí, de peripècies no ens en faltaren. Poc a poc vàrem enfilar-nos per la muntanya i a les tres hores de caminar encara no es veia el poble enlloc. Preguntant-nos si el trobaríem, en girar un recolze del camí, a un graciós se li acut: «No, ara el que trobarem serà un cartell que dirà: A Sau dos Kms!» Si l'agafem..! Vàrem tenir sort de trobar uns senyors amabilíssims que ens indicaren el camí. Acabaren amb la recomanació: Ho veuen bé? No té pèrdua. Era molt fàcil. Doncs bé... ens vàrem perdre. Arrivàrem a Roda estellats just a temps d'agafar l'autobús de Vic, on vàrem arribar mig famèlics (després de tres dies de passar gana). Dinàrem a la fonda. I amb els canalons i les butifarres amb mongetes a ran de coll, sense veure res de Vic, agafàrem el tren cap a Granollers, i de allí cap a Cassà.

Ara, parlant de les anècdotes viscudes, tornem a viure aquells dies meravellosos que ja són record. I ens diem que potser un dia hi tornarem, i si Déu vol serem més colla.

M.ª D. MARINÉ

El deport a Cassà de la Selva: Cinquanta anys enrera

==== Cròniques d'un supervivent ====

A l'estiu del 1912, quan havia acabat el penúltim any de batxillerat, el pare ens va comprar una pilota per jugar al futbol. Era una pilota que, una vegada inflada, semblava més una carbassa que pas una esfera. Junt amb el meu germà i el meu inseparable amic en Ricard de cal Vell anàvem pels camps, tot just segats, de cap el Cementiri Nou a «clavar puntades de peu» com solia dir el meu pare. Amb la calor els rostolls punxeguts esdevenien durs i agressius. Al cap de pocs dies tot el nostre goig es va fondre com per art d'encantament: Per entre els cosits del cuiro es va ficar una palla i vet ací que la goma va reventar amb un esclat tan significatiu que ens deixà corpesos i concients que el joc s'havia acabat.

Els quatre mesos de vacances d'estiu els passàvem pràcticament sense moure'ns de la vila. L'avorriment era total: Les noies les vàiem com qui mira amb unes ulleres de llarga-vista posades a l'inrevés. Anàvem a veure passar el tren; a les tardes dels dies de festa anàvem a l'església a «funció» i els demás dies cap al tard a «novena». Anàvem a passejar amunt i avall del passeig Vilaret i les primeres hores de xafogor de la tarda a la biblioteca de l'Orfeó Catalunya a llegir novel·les de Juli Verne o a «mirar sants» de la revista «La Ilustración Artística»... La gent que no anava al cafè cercava l'escalf de les tertúlies que abundaven a l'entorn dels obradors. Una de les més concorregudes era la de can Ventura Sabater que com que quedava al bell davant de l'antiga rectoria era d'un cert predomini clerical: Tots els estudiants de capellà del poble hi anàven, entre ells en Josep M.ª Olivé de can Cosme sastre. També hi feia cap en Joaquim Dausà, cosí de l'Olivé, tots dos estudiants del col·legi del Collell.

Un dia m'hi vaig deturar i sortírem a parlar de l'avorriment que ens embargava i jo em vaig lamentar de l'avaria soferta per la pilota. L'Olivé que era un xicot molt pràctic i decidit em digué: Ja l'estàs portant de seguida. Això rai hi posarem un pegat.

Aquella mateixa tarda anàrem a la plaça de La Coma a clavar puntades de peu i a tirar «ciris». La gent que passava s'aturaven sorpresos i ataba-

lats; ben aviat marxaven rondinant: Més valdria que estudiessin i no tiressin cossos! A fe que trencaran algun vidre! I tal dit tal fet: Vàrem trencar un vidre de can Carreras, que, no cal dir, no pagàrem pas.

L'endemà altre vegada cap als camps amb rostolls... però allò que no podia durar ens va portar cap a una solució.

Darrera del Cementiri Vell hi havia un camp força pla i que el senyor Frigola el tenia llogat a un home que li deien en Lluqué, posseïdor d'un ramat de cabres. Aquest home vivia al carrer de Baix a la casa que més tard ocuparen els Canyigueral.

-Quan en voldrieu del camp per tot l'estiu, que li preguntàrem?

-Sis duros, que ens contestà.

I les misses d'on sortiran? Per què no anem a veure al senyor rector?

I aquell home tan discret i amb tanta «mà esquerra» que es deia mossèn Joaquim Bosch, ens va donar els sis duros.

De casa meva varen sortir uns cairats vells que foren els pals de les portes i de cal Agusti Barnada, que li deien el fuster de sota l'església, sortiren els dos pals travessers que ens va llogar, pagant deu rals, per tota la temporada.

Demanàrem una cinta mètrica, buscàrem una reia (rellà) i llogàrem un carretó i ja ens teniu cap a prendre possessió del camp. No feia pas mitja hora que treballàvem trafegats i ja teniem algun clot a punt, quan es va escaure passar per allí el senyor Frigola.

-Què feu aquí, nois?

-Si, miri, que li diguérem nosaltres, plantem uns pals que seran les portes per jugar a futbol -així ho pronunciàvem.

-I qui us ha donat permís?... Al cap de poc carregàvem els cairats, els travessers i la rella i tornàvem cap a casa nostra; ben desinflat, certament.

I busca que buscaràs un camp: Camí de «Susvalls» el que ara és carretera de Caldes, tot just sortint del poble, a mà esquerra, hi havia una masia que en deien a can Gascons. El masover sostenia un plet amb l'amo que vivia a Girona, aquest era conegut amb el motiu d'en Trompa. I aquell home ens llogà un camp pels mateixos sis duros. Era un camp que quedava dins de la propietat i que per arribar-hi calia travessar l'era que estava al migdia de la casa. El camp que tenia escassament seixanta metres de llergària i quasi la mateixa amplada, no era pas del tot pla; feia esquena d'ase i hi

(Segueix)

havia una perera quasi al bell mig. El pagès ens digué: Com que la masoveria està en litigi jo no puc pas arrencar res. CAL QUE QUEDI LA PERERA allí on és. Acceptàrem el tracte i des d'aleshores el perer fou com el «Convidat de Pedra» de la comèdia. Al cap de quinze dies va tenir lloc el primer partit.

Vingueren els nois del segon equip del Strong de Girona, «reforçats» per elements del primer, tals com en Roca i Bellsolà, dos ganàpies que en feien sis al costat de cada un de nosaltres. I la pallissa fou monumental: Onze «goals» a zero a favor dels forasters.

Els «estrenus» de la vila fórem sis estudiants: Olivé i Rodà del seminari i Alemany, Dausà i el meu germà i jo de batxiller. Joan Bosch coneixia el joc car havia estat amb mi als Maristes de Girona i Rabell (el cubà), havia arribat ja grandet a la vila. Els restants de l'onze local foren Barceló de can Nanet, Barnés del firal i Carreras de la Coma. Vestírem pantalons blancs que semblaven calçotets, jersei blanc amb coll alt, mitges ad hoc i sabates de carrer, quasi totes amb botons.

Va venir força gent a veure el partit que fou arbitrat per Mestres (de can Jeroni Ros), ajudat pels «linesmans», Nonell (Cistet) i Josep M.ª Trinxeria de can Llac de la Coma.

Totes les tardes després d'haver berenat bé, comes ajudeu-me, sortint del treball, el camp s'omplia de nois que anàvem a «clavar» puntades de peu a la pilota.

Tal com deia abans cap de nosaltres tenia sabates a propòsit i jugàvem sense equipar-nos. Es a dir: a cos de mànigues.

El que ara és mossèn Lluís Rodà, Alemany, Bosch i el meu germà tot just tenien catorze anys; d'altres, com jo, quinze, i alguns, pocs, vorejaven els vint anys.

Amb els diners que es recaptaren de les entrades compràrem una pilota més adient, una manxa i «sinteticon». I també les banderes dels còrnors i les que feien voleiar els «linesmans». El masover guanyava algun centim venent gasoses i cerveses, sinalcos i fruitxampany.

Al cap de quinze dies tingué lloc un partit de revenja amb els mateixos nois del Strong i el resultat fou més honorable. Ells marcaren tres gols i nosaltres un. L'artiller fou Lluís Rodà.

El nostre equip tenia un magnífic jugador que era Josep Olivé que bregava, mentre no es cansava, per tots plegats, però li feien por les entrades fortes la qual cosa li restava eficiència davant del gol. També en aquest

segon partit va debutar amb nosaltres el recordat amic Ventura Nadal, de can Lala, recent arribat d'Itàlia i que coneixia bé el joc.

I el diumenge següent tornarem la visita als gironins. Hi anarem amb una vella diligència de can Fèlix, tirada per dos cavalls. Per molts dels jugadors i acompanyants era una vertadera facècia l'anar a Girona. Perdèrem el partit per dos a zero i l'equip fou el següent: Barceló, Barnés i Carreres, Dausà, Olivé i Bosch, Pompeio Pascual, Domingo Pascual, Rabell, Nadal i Alemany.

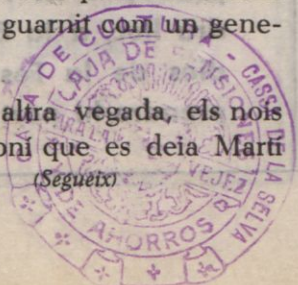
S'acostaven les Fires de Cassà –les fires de Santa Tecla– i per iniciativa del meu oncle Pepito que era president del «Centro Económico», es va organitzar una Comissió de Festes. I la joventut va disfrutar a «la seva manera». Apart de les sardanes i ballades que tingueren lloc aquells dos dies, hi hagué un partit de futbol, una carrera de cintes i una cursa de bicicletes.

El primer dia tingué lloc la carrera de cintes en el Passeig Vilaret. Es muntà un «tablado» on hi havia els membres de la comissió i un estol de noies boniques que havien brodat les cintes regalades per algunes entitats i per diferents cases del comerç de la població. Mentre els ciclistes de la localitat s'entretenien lluint llurs habilitats i llur punteria procurant, bo i corrent amb la bicicleta, enastar el forat de l'anella amb un punter; tingué lloc una cursa ciclista que sortint del Passeig Vilaret, seguia cap a Riudellots i a nivell de «La Pequeña» doblava cap a Girona i de la capital retornava a Cassà. La cursa fou guanyada per un foraster, quedant classificat en segon lloc, d'un total de cinc corredors, el ciclista local Barceló, el noi de can Nanet, que hom podria qualificar com el millor deportista de la vila en aquella època pretèrita, car a la vegada era el porter de l'equip de futbol i tocava el cornetí. Com a porter tenia una «vista» magnífica i la seva habilitat eren els «despejes» que els feia a cops de puny. Per afermar les seves «munyiques» les guarnia amb unes potents «munyequeres», bo i arremangant-se el jersei fins al colze. Tinguís present que tota la colla erem molt recatats en el vestir i que l'època tampoc permetia moltes extralimitacions.

Havia oblidat dir que l'heroi de les carreres de cintes fou Joaquim Dausà, l'excel·lent dermatòleg gironí. En acabar la cursa s'havia fet amb tres magnífiques cintes que les noies brodadores els hi varen posar a l'entorn de la seva persona i després va donar la volta d'honor guarnit com un general condecorat.

Aquell partit de Fires l'havien de venir a jugar, altra vegada, els nois del Strong. Però uns dies abans el capità de l'equip gironí que es deia Marí

(Segueix)

—germà d'un altre jugador més jove que ell i que li deien Titots— ens va escriure una «postal del govern» dient que calia que nosaltres ens féssim càrrec de les despeses del desplaçament car del contrari allò ja fóra una c..... a. Aquesta darrera paraula, que em guardo de transcriure fidelment, fou considerada per nosaltres com una grolleria, gairebé un insult, i ens vàrem desentendre d'ells i cursàrem una invitació a l'equip del Patronat que era una secció deportiva de la Congregació dels Lluïsos que orientaven els pares jesuïtes del carrer d'Albareda de Girona. Acceptaren tot seguit.

Vingueren, doncs, els del Patronat. Sortírem de la plaça de la Coma els dos equips amb acompanyament d'orquestra. Hi hagué «pasacalle» i sardanes al camp. Algun dels jugadors no ho trobà bé i aprofità per plegar. Ens cal recordar que en marcar-se un gol l'orquestra tocava un airós «pasodoble».

Aquest fou el darrer partit que tingué lloc en el camp de can Gascons. Em sembla que en Trompa guanyà el plet i la desfilada fou general: Masover, estudiants, deportistes en embrió, bordegassos i públic de badocs. Emigraren les orenetes, es congriaren les boires pels fondals; les vetlles es feren més llargues i foren molts els cassanencs que com d'altres tardors se sentiren corpresos per una estranya melangia que els convidava al «dolce farniente» i a una mesurada quietut.

Emperò per les Fires de Girona d'aquell any, la colla de futbolistes de Cassà, sense camp, fidels a la paraula donada, anaren a Girona a tornar la visita als del Patronat. Possiblement que fou el darrer viatge de la vella diligència de can Fèlix. He dit «anaren», car el meu germà i jo que estudiàvem a Girona vàrem esperar en el camp de Marte als nostres convilatans per arrodonir l'equip que sense els altres estudiants hagué de recórrer amb altres aficionats. Igual que en el partit de Sta. Tecla tampoc vàrem guanyar.

POMPEU PASCUAL C.

La Colla invita a tots els aficionats cassanencs a participar en l'exposició de Pintura i Fotografia que tindrà lloc, a la Biblioteca de la Caixa d'Estalvis, durant els dies de la Festa Major. Es prega a tots els qui desitgin prendre-hi part que s'adrecin a la Junta.

Institut de Bellesa

ESTHETICIENNE

MONTSERRAT ROCAS

Depilacions elèctriques i a la cera

Massatges corporals

Maquillatges, etc.

Restaurant

BAR-NEDA

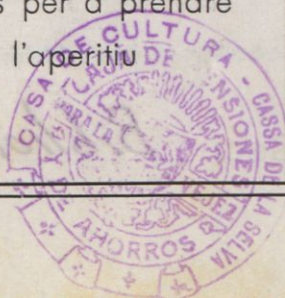
de Lluís Vidal

* *

Especialitat en
Pollastres
a l'Ast i a la Brasa

Gran varietat de
Tapes per a prendre
l'aperitiu

MOBLES

F O N T

BANYOLES

Carrer Guimerà, núm. 1

TALLER: Carrer Nord, núm. 40 - Telèfon 187

Representant a CASSÀ DE LA SELVA :

FRANCESC SERRA

Grup Associació Ntra. Sra. de les Sogues

LOCAL NÚM. 1

Telèfon 247

Soci

Biblioteca Caixa d'Estalvis